

Καλλιμάζης
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 496 ●
● ΙΟΥΛΙΟΣ 2006 ●
■

● «Ίδε ό άμνός τουΰ Θεοϋ ό αίρων τήν άμαρτίαν τουΰ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΕΞΩΣΙΣ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

«Τῆς φιλοξενίας μή έπιλανθάνεσθε· διά ταύτης γάρ έλαθόν τινες ξενίσαντες άγγέλους»
(Εβρ. ιγ΄ 2)

Σαμουήλ και Ίεσσαί

Μέ μιά ώραία σκηνή άπ' τήν Παλαιά Διαθήκη θ' άρχίσουμε. Είναι παρμένη άπ' τό βιβλίο Α' Βασιλειών (ιστ' 1-13). Έχει σχέσηι μέ τόν προφήτη Σαμουήλ. Όπως είναι γνωστό, ό μεγάλος εκείνος άνθρωπος τουΰ Θεοϋ είχε κρίσει βασιλιά τουΰ Ισραήλ τό Σαούλ. Ό Σαούλ δέν φάνηκε άξιος τῆς εύλογίας τουΰ Θεοϋ και τῆς προσδοκίας τουΰ Σαμουήλ. Στενοχωρέθηκε ό προφήτης. Θρήνησε γιά τήν πτώσι τουΰ Σαούλ. Κι ό Θεός έπεμβαίνει:

– Μέχρι πότε, Σαμουήλ, θά θρηνης γιά τό Σαούλ; Τόν έχω πλέον άπορρίψει. Δέν θέλω πλέον νά βασιλεύη αυτός στό λαό μου.

– Καί τί νά κάνω, Κύριε;

– Πήγαινε στή Βηθλεέμ. Έκεί διαμένει ό Ίεσσαί, άπόγονος τουΰ Ιούδα, μαζί μέ τά παιδιά του. Κάποιο άπ' τά παιδιά τουΰ Ίεσσαί θά κρίσης βασιλιά.

– Μά, Κύριε, πώς νά πάω; Θα τό μάθη ό Σαούλ και θά μέ θανατώση.

– Θα πάρῃς άπ' τά βόδια μιά δάμαλι και θά πᾶς στή Βηθλεέμ νά προσφέρῃς θυσία. Καί θά καλέσης και τόν Ίεσσαί στή θυσία...

Υπάκουσε ό προφήτης. Πήγε στή Βηθλεέμ. Οι πρεσβύτεροι τῆς πόλεως άπόρρησαν γιά τήν παρουσία του. Τόν ρώτησαν, άν είναι εύχάριστος ό σκοπός τουΰ έρχομουΰ του. Ό προφήτης άπάντησε:

– Ναι, γιά εύχάριστο γεγονός έχω έρθει. Ετοιμασθήτε, καθαρισθήτε και έλάτε γιά τή θυσία.

Μετά τή θυσία ὁ Σαμουήλ πορεύθηκε στό σπίτι τοῦ Ἰεσσαί, ὅπου καί τά παιδιά του. Εἶδε τό μεγαλύτερο γυιό του, τόν Ἐβιάδ. Πρωτότοκος, ψηλός, ὠραῖος, ἐντυπωσίασε τόν προφήτη: «*Αὐτός θάναί ὁ χριστός Κυρίου. Αὐτόν θά χρίσω γιά μελλοντικό βασιλιά τοῦ Ἰσραήλ.*» Μά ἄκουσε μέσα του τή φωνή τοῦ Θεοῦ νά τοῦ λέν:

– *Μή παρασύρῃσαι ἀπ' τό παρουσιαστικό. Μήν ἐλκύῃσαι ἀπ' τήν ὁμορφιά. Ὁ Θεός δέν βλέπει τό ἐξωτερικό, τό πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου. Βλέπει τό ἐσωτερικό, τήν καρδιά...*

Ὁ Σαμουήλ προχώρησε:

– *Δέν ἔχεις ἄλλο παιδί;* ρώτησε τόν Ἰεσσαί.

Ἐκεῖνος ἐμφάνισε τόν δεύτερο, τόν Ἀμιναδάβ. Τόν προσπέρασε ὁ Σαμουήλ. Οὔτε αὐτόν εἶχε ἐκλέξει ὁ Θεός.

– *Ἄλλο παιδί δέν ἔχεις;*

Ὁ Ἰεσσαί παρουσιάζει τόν τρίτο, τό Σομά. Ὁ προφήτης δέν συγκοιτανεύει. Οὔτε σ' αὐτόν εὐδοκεῖ ὁ Κύριος.

– *Ἄλλα παιδιά;...*

«*Ἐκλελοίπασι τά παιδάρια;*»

Ὁ Ἰεσσαί ἔφερε μπροστά στόν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ καί τούς ἄλλους τέσσερεις γιουούς του. Ὁ προφήτης σέ κανένα δέν σταματᾷ. Ἄκουγε τή φωνή τοῦ Θεοῦ:

– *Δέν εἶναι ὁ ἐκλεκτός Κυρίου.*

Σάν τελείωσαν καί οἱ ἐπτά, ρωτᾷ ἐπίμονα τόν Ἰεσσαί:

– *Τέλειωσαν τά παιδιά; Δέν ἔχεις ἄλλο; «Ἐκλελοίπασι τά παιδάρια;» (Α' Βασ. ιστ' 11).*

– *Ἔχω κι ἄλλο. Δέν εἶναι ἐδῶ. Εἶναι ὁ μικρότερος. Βόσκει τό κοπάδι. Τί νά τόν κάνης; Τσοπάνος εἶναι αὐτός.*

– *Γρήγορα, φέρ' τον. Τό ὄνομά του;*

– *Δαβίδ. Εἶναι κάπως μακρῶς.*

– *Θά περιμένουμε. Δέν θά κοιμηθούμε, προτοῦ νάρθη. Ἄκουσες;*

Ἔφεραν γρήγορα τό νεαρό Δαβίδ. Ἐκτακτο θέημα. Χαριτωμένος νέος ὁ τελευταῖος γυιός. «Ὁ Δαβίδ πυρ-

ράκης μετά κάλλους ὀφθαλμῶν καί ἀγαθός ὁράσει Κυρίῳ» (Α' Βασ. ιστ' 12).

– *Σαμουήλ, ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ, αὐτός εἶναι ὁ ἐκλεκτός μου. «Ἀνάστα καί χρίσον τόν Δαβίδ, ὅτι αὐτός ἐστίν ἀγαθός» (Α' Βασ. ιστ' 12).*

Ὁ προφήτης τόν ἔχρισε. Ὁ Δαβίδ πῆρε τό χρίσμα τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ Δαβίδ, τό ὄνομα τοῦ παιδί τοῦ Ἰεσσαί.

• Ἄν οἱ γονεῖς του ἔλεγαν, «*Φτάνουν τά ἐφτά παιδιά; δέν χρειάζεται ἄλλο*», θά ὑπῆρχε ὁ Δαβίδ;

• Ἄν ὁ Ἰεσσαί καί ἡ γυναίκα του ζοῦσαν στήν ἐποχή μας καί περιώριζαν τήν τεκνογονία στά δύο - τρία παιδιά, δέν θά ἦσαν ἔνοχοι γιά τήν ἀπουσία ἀπ' τήν ἱστορία ἐνός Δαβίδ;

• Ἄν ὁ Ἰεσσαί κι ἡ γυναίκα του σταματοῦσαν στά πρώτα παιδιά καί σκότωναν τά ἄλλα μέ τήν ἔκτρωσι, δέν θάχε γεννηθῆ ὁ Δαβίδ, ὁ μέγας ποιητής, ὁ προφήτης, ὁ βασιλιάς, ὁ ψαλμωδός, ὁ τύπος τοῦ Μεσσία, ὁ κατὰ σάρκα πρόγονός Του.

Στό τελευταῖο παιδί εἶχε βάλει ὁ Κύριος τή σφραγίδα τῆς δωρεᾶς Του.

Ἡ ὠραιότερη φιλοξενία

Πόσοι γονεῖς σήμερα σκοτώνουν χριστούς Κυρίου! Ὁ Θεός χρίει μέ ξεχωριστά χαρίσματα, μέ εὐφυΐα, μέ δύναμι, μέ ἀγιότητα, ὠρισμένους ἀνθρώπους. Πολλοί ὅμως ἀπ' αὐτούς δέν προλαβαίνουν νάρθουν καί νά ἐκδηλώσουν τά χαρίσματά τους. Γιατί; Δέν τοὺς ἄφησαν οἱ... γονεῖς τους!

• Ἐμπόδισαν τήν εἴσοδό τους στή ζωή. Ἐφραξαν τό δρόμο, νά μή περάσουν καθόλου στό κατώφλι τῆς ζωῆς.

• Ἄλλους τοὺς κακοποίησαν, ὅταν τόλμησαν ὡς ζωντανά ἔμβρυα νά κάνουν τήν ἐμφάνισί τους.

□ Κι ἂν ἀνάμεσα στά ἔμβρυα, πού δολοφονοῦνται μέ τίς ἐκτρώσεις, ἦταν καί κάποιος Δαβίδ, ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ ὑπέροχος;

□ Κι ἂν στά παιδιά, πού σφάζο-

νται μέ τίς έκτρώσεις, ἦταν καί κάποιος ἐφευρέτης, πού θ' ἀνακάλυπτε π.χ. τό φάρμακο τοῦ καρκίνου ἢ τοῦ ἔπτξ;

□ Κι ἂν στά θύματα τῶν έκτρώσεων ἦταν καί σπουδαῖος ἡγέτης, πού θά ἔλυνε τά προβλήματα τοῦ κόσμου καί θά εἰρήνευε τόν πλανήτη μας;

□ Ἀλλά τί σημασία ἔχει ποιός κρύβεται πίσω ἀπό κάθε παιδί, πού ἐν ψυχρῷ δολοφονεῖται μέ τήν έκτρωσι; Κάθε ἔμβρυο εἶναι ἄνθρωπος. Καί κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀξία ὅση δέν ἔχει ὄλο τό σύμπαν (Μάρκ. ν' 36).

Ἄρνητές τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ!

- Δολοφόνοι παιδιῶν!
- Δολοφόνοι τῆς ἀγάπης!
- Δολοφόνοι τῆς ἐλπίδος!
- Δολοφόνοι τῆς ζωῆς!
- Διώκτες ἀγγέλων!

Κάποτε οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τέτοια φιλόξενη διάθεσι, ὥστε ἀνοίγαν διάπλατα τό σπίτι. Ὁ Ἀβραάμ καί ὁ Λώτ εἶχαν τέτοια ἀγάπη καί τέτοια διάθεσι φιλοξενίας, ὥστε ἀξιώθηκαν νά φιλοξενήσουν ἀγγέλους στό σπίτι τους.

□ Ὁ Ἀβραάμ τοὺς τρεῖς ἀγγελόμορφους ἄνδρες «παρά τήν δρυῖν Μαμβρῆ», συμβολική παράστασι τῆς Ἁγίας Τριάδος (Γεν. ιη' 1-8).

□ Ὁ Λώτ τοὺς δύο ἐκείνους ἀγγέλους στά Σόδομα (Γεν. ιθ' 1-11).

Σημειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Τῆς φιλοξενίας μή ἐπιλανθάνεσθε. Διά ταύτης γάρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους» (Εβρ. ιγ' 2).

Ἡ Καινή Διαθήκη καλεῖ σέ ὕψη ἀνώτερα τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Λώτ. Κι ἐμεῖς ξεχάσαμε τήν ἀγάπη καί τήν φιλοξενία. Οὔτε τά παιδιά μας δέν φιλοξενούμε στά σπίτια μας!

• Τά παιδιά εἶναι οὐσιαστικά οἱ νοικοκυραῖοι τοῦ σπιτιοῦ. Τό σπίτι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ξενώνας παιδιῶν. Τό σπίτι κάποτε ἦταν οἰκόπεδο (μέ ε). Χτίστηκε, γιά νά καταστῇ οἰκόπαιδο (μέ α). Ἔγινε ἡ οἰκία, γιά νά κατοικήσουν τά παιδιά.

• Τό σπίτι εἶναι ξενώνας τῶν παιδιῶν. Στήθηκε γιά νά φιλο-

ξενῇ παιδιά, ὄχι γιά νά φιλοξενῇ κάθε εἶδους πολυτέλεια. Τά περισσότερα ζευγάρια σήμερα φιλοξενοῦν ἐπιπλά πολυτελῆ, τάπητες πανάκριβους, πίνακες καί ἀγαλματίδια σπάνιας τέχνης, κοσμήματα καί φωτιστικά μεγάλης ἀξίας. Ἔνα δέν θέλουν νά φιλοξενοῦν: Παιδιά. Ἀλλά σπίτι, πού δέν θέλει νά φιλοξενῇ παιδιά, *φιλοξενεῖ τό Σατανά*. Σπίτι, πού διώχνει τά παιδιά, κάνει ἔξωσι στό νοικοκύρη του.

Τά σπίτια τώρα μοιάζουν μέ τοὺς Σοδομίτες, πού στριφογύριζαν στό σπίτι τοῦ Λώτ, γιά νά μποῦν καί νά πιάσουν τοὺς δύο φιλοξενούμενους ἀγγέλους, νά τοὺς βγάλουν ἔξω καί νά τοὺς κακοποιήσουν (Γεν. ιθ' 4-5).

Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ μέσα στά σπίτια εἶναι τά παιδιά. Οἱ σύγχρονοι Σοδομίτες, οἱ γονεῖς μέ ὑλιστικό καί φιλήδονο πνεῦμα, τοὺς κάνουν ἔξωσι!

Καί μόνο; Τά κακοποιοῦν, τά πολτοποιοῦν.

- Οἱ ἄγγελοι διώκονται.
- Κάθε έκτρωσις, βία, ἔξωσις.
- Κάθε έκτρωσις, θάνατος σ' ἀγγελούδι τοῦ Θεοῦ.

Γενηθήτω τό θέλημά Σου

– Δηλαδή, ρωτᾶνε μερικοί χριστιανοί, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά φιλοξενήσουμε στό σπίτι ἕνα σωρό παιδιά;

Ἔσοι ἐπιλέγουν τό γάμο, ὡς χριστιανοί, ἔχουν τήν εὐλογία ν' ἀκολουθοῦν τό πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ ἀπλή ἀπάντησις.

Ἔνα δέντρο δέν μπορεῖ νά πῆ στό φυτουργό του:

– Σ' εὐχαριστῶ, πού μέ φύτεψες, ἀλλά καρπούς δέν θέλω νά σοῦ δώσω.

Ὁ ἄνθρωπος τό λέει στό Θεό:

– Σ' εὐχαριστῶ, πού μέ πάντρεψες, ἀλλά παιδιά δέν θέλω νά κάνω. Σ' εὐχαριστῶ γιά τή σπορά, ἀλλά καρπούς δέν θά σοῦ δώσω!

Σοφός πνευματικός σέ ἀντρόγυνο, πού ἐπέμενε νά ἐμποδίσῃ τόν ἐρχομό παιδιῶν, ἔβαλε τόν ἔξω

κανόνα:

– *Θά πάτε τήν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας, θά σταθῆτε στήν ὠραία πύλη καί τήν ὥρα τοῦ «Πάτερ ἡμῶν», θά τό ἀπαγγείλετε σεις. Ἄλλ' ἀντί νά πῆτε «Γεννηθῆτω τό θέλημα Σου», θά πῆτε: «Γεννηθῆτω τό θέλημα Μας». Κι αὐτό θά τό κάνετε ἐπί τέσσερις συνεχόμενες Κυριακές.*

Ἄντέδρασε τό ἀντρόγυνο.

– *Πάτερ, αὐτό δέν γίνεται. Ντροπέμαστε. Ἐπειτα, πῶς θ' ἀλλάξουμε ἔμεις τήν προσευχή, πού ὁ ἴδιος ὁ Κύριος παρέδωσε;*

Καί ὁ πνευματικός ἀπάντησε:

– *Πῶς θά τό κάνετε; Ἀφοῦ ἤδη τό κάνετε τόσο καιρό. Ἢδη τό δικό σας θέλημα κάνετε. Εἶναι ὑποκριτικό ἄλλα νά λέτε κι ἄλλα νά πράττετε. Ἐφ' ὅσον ἐπιμένετε ν' ἀποφεύγετε τήν τεκνογονία, καταπατάτε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δέν θά λέτε τό «Πάτερ ἡμῶν», ἀφοῦ τό Θεό δέν Τόν θέλετε Πατέρα. Τόν θέλετε οὐραγό. Τόν θέλετε νά ἐγκρίνη τίς δικές σας παρανομίες. Ἀρνεῖστε τό θέλημα Του; Δέν μπορεῖτε νά λέτε: «Γεννηθῆτω τό θέλημα Σου».*

Θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ τεκνογονία

– *Εἶναι θέλημα Θεοῦ ἢ τεκνογονία;*

Πρὶν ἀπό ἕκαστό χρόνο, κανεῖς στήν Ἑλλάδα δέν εἶχε παρόμοιο προβληματισμό. Ὅλοι ζοῦσαν τή φυσική ζωή. Τηροῦσαν τό νόμο τῆς φύσεως. Ἐφεροναν στόν κόσμο ὅσα παιδιά χάριζε ὁ Θεός. Τηροῦσαν τό κατὰ φύσιν.

• Δέν χρησιμοποιοῦσαν τρόπους νά στραγγαλίζουν τό φυσικό νόμο.

• Δέν εἶχαν διαστροφή συνειδήσεως, ὥστε νά κατακυλοῦν ἀπ' τό κατὰ φύσιν στό παρά φύσιν.

• Δέν εἶχαν πωρωθῆ, ὥστε νά θεωροῦν τό παρά φύσιν ὡς κατὰ φύσιν.

Σήμερα πολλοί χριστιανοί ρωτᾶνε:

– *Γιατί ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀσχολοῦνται εἰδικά μέ τό θέμα τῆς*

τεκνογονίας;

Ἀπλούστατα: Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν ἐπιμένει στό αὐτό νόπο.

• Διδάσκει π.χ. κανεῖς τά ζῶα νά τεκνοποιοῦν; Ὁχι. Ἀκολουθοῦν πιστά τό νόμο τῆς φύσεως, πού ἰσχύει καί γιά τόν ἄνθρωπο.

• Διδάσκει ἡ Γραφή τά δέντρα ν' ἀποδίδουν καρπούς; Ὁχι. Ἐτσι δέν διδάσκει τά ἀντρόγυνα νά γεννοῦν παιδιά, ἀφοῦ τά παιδιά εἶναι ὁ φυσικός καρπός τοῦ γάμου.

Ρωτᾶνε πάλι πολλοί χριστιανοί:

– *Δηλαδή, σκοπός τοῦ γάμου εἶναι ἡ τεκνογονία;*

Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἄν μοναδικός σκοπός τοῦ γάμου θάταν ἡ παιδοποιεῖα, θάπρεπε νά διαλύωνται οἱ γάμοι ἀτέκνων ἢ νά χωρίζουν τά ἀντρόγυνα, ὅταν σταματά ἡ περίοδος τεκνογονίας.

• Σκοπός τοῦ γάμου, ὅπως καί κάθε λειτουργίας τῆς ζωῆς, εἶναι ὁ ἁγιασμός, ἡ τελειώσις.

• Ἄλλ' ἂν ἡ τεκνογονία δέν εἶναι ἀποκλειστικός σκοπός τοῦ γάμου, εἶναι ὅπωςδήποτε καρπός φυσικός τοῦ γάμου. Καί ὅσοι περιφροῦν ἢ καταστρέφουν τόν καρπό, ἀσφαλῶς καί τό σκοπό δέν ἐκπληροῦν.

Ὁ Χριστός ξήρανε τήν ἀκαρπη συκῆ, πού ἀκούσια δέν εἶχε καρπό. Τί θά κάνη μ' ὅσους ἐκούσια δέν παρῶν καρπούς, ἢ, ἀκόμα χειρότερα, πετᾶνε τούς καρπούς τοῦ γάμου στή χωματερή τῆς ἀπιστίας (Ματθ. κα' 19);

Ἡ λογική καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ

Ἰσχυρίζονται πολλοί:

– *Τά ζῶα τεκνοποιοῦν, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν ἐλευθερία καί τή λογική. Ἐπομένως μπορεῖ νά ρυθμίξη τόν ἀριθμό τῶν παιδιῶν, πού θά γεννήσῃ.*

• Ἀκριβῶς ἐπειδή ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερία, γι' αὐτό ὀφείλει νά ἐπιλέξη τό κατὰ φύσιν καί ὄχι τό παρά φύσιν. Ἐπειδή ἔχει ἐλευθερία, γι' αὐτό δέν ὑποδουλώνεται στό πάθος. Χρησιμοποιεῖ τήν ἐλευθερία του γιά τήν ὑπέρβασι, ὄχι γιά τήν

Θαῦμα: Ἔνας ἀγνός νέος

(Τά κείμενα, πού ἀκολουθοῦν εἶναι παρμένα ἀπ' τό Ἡμερολόγιο τσέπης τοῦ Συλλόγου μας γιά τό ἔτος 2007, πού εἶναι ἀφιερωμένο στά παιδιά καί στούς νέους, πού ἀγωνίζονται μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἀγνότητα).

Ἀγώνας τῆς Ἐκκλησίας

Ζητᾶνε θαύματα! Καί θέλουμε μικρά. Τά μεγάλα θαύματα ὄχι μόνο δέν τά ζητᾶνε καί δέν τά θαυμάζουν, ἀλλά καί τά περιφρονοῦν. Τά προσβάλλουν. Τά ἀμφισβητοῦν. Κάποτε καί τά πολεμᾶνε. Καί τά καταστρέφουν.

- Θαῦμα! Ἡ γέννηση ἐνός παιδιοῦ. Γιά τήν ἐποχή μας εἶναι σπουδαῖο θαῦμα. Τό τόσο φυσικό ἄλλοτε γεγονός, σήμερα ἔγινε ὑπερφυσικό σημεῖο.

Ἡ ὑπογεννητικότητα ἔχει μέ τό μέρος τῆς τῆς μεγίστης πλειονοψηφία τῶν λεγομένων χριστιανῶν. Ὅλα τά μέσα ἐπιστρατεύονται καί χρησιμοποιοῦνται, γιά νά ἐμποδιστεῖ τό θαῦμα τῆς ζωῆς, ἡ γέννηση παιδιῶν κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

- Θαῦμα μεγαλύτερο καί ἱερώτερο! Τό νά μείνει ἕνα παιδί λουλούδι ἀγνότητας στή γλάστρα ἐνός ἰσοροπημένου οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος. Τό νά μή μολυνθεῖ καί νά μή μααραθεῖ.

- Τό νά μή καίγεται ἕνα ἀγόρι ἢ ἕνα κορίτσι τῆς ἐφηβικῆς ἢ νεανικῆς ἡλικίας ἀπ' τή φωτιά τῶν πειρασμῶν, καί μάλιστα τῶν ἠλεκτρονικῶν προκλήσεων, αὐτό εἶναι οὐράνιο σημεῖο.

παράβασι.

- Ἀκριβῶς ἐπειδή ἔχει λογική ὁ ἄνθρωπος, γι' αὐτό διαλέγει τό ἀληθινό συμφέρον του. Τί συμφέρεται περισσότερο, νά στηριζέται κανεῖς στό Θεό ἢ νά στηριζέται στό χαρτονομίσματα; Ἡ λογική λέει:

– Στηρίξου στόν πῖό δυνατό!

Ἄς ἔρθουμε καί στό τί λένε ἡ Γραφή καί οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Καίτοι ἡ Γραφή, δέν μιλάει γιά φυσικά, γιά αὐτονόματα, γιά αὐτοδίδοκτα, ἐν τούτοις τονίζει τήν τεκνογονία, ὡς τρόπο ζωῆς καί σωτηρίας. Λέει π.χ. ὁ ἀπ. Παῦλος: «Σωθήσεται διά τῆς τεκνογονίας ἡ γυνή, ἐάν μείνωσιν ἐν πίστει καί ἀγάπῃ καί ἀγιοσμῶ μετὰ σωφροσύνης» (Α' Τιμ. β' 15).

- Εἶναι δυνατόν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νά ἐναντιώνεται στό θαῦμα τοῦ Θεοῦ;

- Εἶναι δυνατόν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νά συνηγορῇ ὑπέρ τῆς καταστροφῆς τοῦ θαύματος τοῦ Θεοῦ;

- Εἶναι δυνατόν ὁ Θεός καί ἡ

Ἐκκλησία σέ μιά λειτουργία τῆς ζωῆς ν' ἀπομονώνουν τό μέσο ἀπ' τό σκοπό; Ὁ ἔρωτας, ἡ ἔλξις, ἡ ἡδονή, ἡ ὠλοκληρωμένη σχέση εἶναι τό μέσον. Ἀποτελέσματα εἶναι ἡ παιδοποιΐα.

Γιά τό τί διδάσκει ὁ Πατερικός λόγος, ἀναφέραμε στό προηγούμενο φύλλο. Ἐδῶ μόνο σημειώνουμε λόγο τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, πού μιλάει γιά τή χρῆσι τῆς λειτουργίας τοῦ σέξ.

Δέν εἶναι ἀσυγκράτητη ἡ ὁρμή τῆς σαρκός. Χαλιναγωγεῖται καί χρησιμοποιεῖται γιά τό σκοπό, πού ὁ δημιουργός Θεός τήν ἔδωσε, δηλαδή, γιά τήν ἀγάπη καί τήν παιδοποιΐα: «Καί ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός, μετὰ μέτρου μέν οικονομουμένη, πατέρα σε ποιεῖ, καί μήν εἰς παιδοποιΐαν γέγονε χρήσιμος, ἀφιεμένη δέ, εἰς πορνείαν καί μοιχείαν σε καταβάλλει πολλάκις» (Ε.Π.Ε. 7,508).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Είναι σπουδαίο, καταπληκτικό θαῦμα, σάν τό θαῦμα τῶν Τριῶν Παίδων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού δέν κάηκαν στό καμίνι τῆς Βαβυλώνας.

• Τό νά μένει ἀπότιστο ἓνα λουλούδι, κι ὅμως νά διατηρεῖται ἄφθαρτο κι εὐωδιαστό, αὐτό εἶναι ὑπέροχο θαῦμα.

Ξερή ἡ ἐποχή μας. Ἐνυδρῆ. Δέν καλλιεργεῖ οὔτε ποτίζει τά λουλούδια τῆς ἀγνότη-
τας. Καμμιά ξεχωριστή μέριμνα γιά τή δια-
φύλαξη τῆς ψυχικῆς καθαρότητας καί τῆς
σωματικῆς ἀκεραιότητος τῆς νέας γενεᾶς.

Κι ὅμως ὑπάρχουν καί σήμερα πανέμορφα ἄνθη.

□ Ὁ χοιρώδης κόσμος θέλει μέ κάθε τρό-
πο νά τά τσαλαπατήσει.

□ Θέλουν νά ἐκλείψει ἡ παρθενικότητα.

□ Νά σβήσει ἡ τιμιότητα.

□ Ν' ἀφανιστεῖ τό κάλλος τῆς γνησιότητας.

□ Νά μαραθεῖ κάθε ἠθικό στοιχείο.

□ Ἐπιδιώκουν νά μεταβληθεῖ ἡ κοινωνία
σέ μιὰ ἀπέραντη Νεκρή Θάλασσα. Σέ μιὰ
ἀπαίσια νεκρή πολιτεία.

□ Θέλουν καί ἐπιδιώκουν τό μαζικό ἐκ-
μαυλισμό, τό ὁδοπάτημα καί ποδοπάτημα
κάθε ἀγνῆς ὑπαρξῆς.

• Θαῦμα εἶναι ἀκόμα καί τό νά ὑπάρχουν
σήμερα δυνάμεις ὑγιεῖς, πού στέκουν μ' εὐλά-
βεια, ἀλλά καί προστατευτικότητα γύρω ἀπ'
τόν ἀνθόκηπο τῆς ἀγνότητος. Κοντά σέ παι-
δότοπους, Δίπλα σέ νεανικές συντροφίες. Γιά
νά προλάβουν τήν ὀρμή τῆς χυδαιότητος.

Σπουδαῖος συγγραφέας, πού ἀγάπησε πο-
λύ τά παιδιά καί τούς νέους, σημειώνει:

«Υπάρχουν νόμοι, πού προστατεύουν τά
πάρκα, ἀκόμα καί τά παγκάκια τῶν πάρκων,
ἀκόμα καί τή... χελώνα! Μά δέν ὑπάρχουν νό-
μοι, πού νά προστατεύουν τήν παρθενικότητα
καί τήν ἀγνότητα τῶν παιδιῶν.

Τούς σάτυρους τούς καταδικάζουν, ὅταν
τούς ἐντοπίσουν. Μά τό περιβάλλον, πού χρει-
άζεται τό σπάνιο λουλούδι τῆς παιδικῆς ἀγνό-
τητας γιά νά ζήσει, δέν τό προστατεύουν.

Τίποτε ἄλλο δέν μένει τόσο ἐκτεθειμένο σέ
θανάσιμους κινδύνους, ὅσο ἡ παιδική ζωή καί
ἡ νεανική ἀγνή ψυχή».

- Ἡ ἀγνότητα βιάζεται καί προσβάλλεται.
- Τό παιδί μεταβάλλεται σέ ἄβουλο πιόνι

μιᾶς ἀπρόσωπης μάζας. Σέ θῦμα τῆς πιό βίαι-
ης δικτατορίας. Σέ βορά τῶν ἐμπόρων τοῦ
θανάτου. Καταπάνω του ὅλες οἱ ὀρμές καί οἱ
ὀρδές τῆς μανιακῆς θρασύτητας.

• Ποιός θά προφυλάξει τήν ἀγνότητα;

• Ποιός θά παλαίψει γιά τήν καθαρότητα
τοῦ βίου;

• Ποιός θά προλάβει τό δράμα καί τό κλά-
μα μιᾶς ἀχαλίνωτης, ἄσωτης, πορείας;

Ἄσφαλώς ἡ χάρη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι
ικανή γιά τό λαμπρό θαῦμα ἀγνῶν καί τιμί-
ων προσώπων. Κι εἶναι ὀρατό τό θαῦμα αὐτό καί
σήμερα, ὅσο κι ἂν πολλοί ἐθελοτυφλοῦν.

Τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ δῶρο εἶναι ἡ ἀ-
γνότητα καί ἡ σωφροσύνη.

Ἡ Ἐκκλησία δέν βαφτίζει ἀπλῶς τά παι-
διά, σάν βρίσκονται στήν τρυφερή, ἀλλά καί
ἄβουλη ἡλικία. Κυρίως χειραγωγεῖ τά νεαρά
τῆς μέλη.

Δέν τά κατηγεῖ ἀπλῶς γύρω ἀπ' τίς ἀλήθει-
ες τῆς πίστεως. Τά φέρνει σέ ἀμεση σχέση, σέ
στενή κοινωνία μέ τή δροσοβόλο χάρη. Ἄ-
γωνίζεται γιά τούς μικρούς τῆς ἀγγέλους.

Ἵφειλουμε νά δεῖξουμε:

□ Ἀγάπη στά παιδιά.

□ Ἀγωνία γιά τήν πορεία τους μέσ' στή
λάσπη τοῦ σύγχρονου κόσμου.

□ Ἀγώνα γιά τή ζωή τῆς τιμιότητας.

□ Ἀγιότητα, πού καί σήμερα ὄχι μόνο
εἶναι δυνατή, ἀλλά καί ὑπάρχει.

Λουλούδια γιά κάρπωση

Λές τή μυγδαλιά! Γεμάτη ἀπό λουλούδια
στήν ἀρχή τῆς ἀνοιξῆς. Ὅμως τά λου-
λούδια τῆς αὐτά δέν εἶναι γιά κόψιμο. Τά
χαίρεσαι χωρίς νά τ' ἀγγίζεις. Καμαρώνεις
τήν ὀμορφιά τους. Καί περιμένεις. Θά δέ-
σουν. Θά γίνουν καρποί. Καί τότε θ' ἀ-
πλώσεις τό χέρι...

• Στήν ἀνοιξη βρίσκεσαι τῆς ζωῆς.

• Ἀνθισμένη ἡ νιότη σου.

• Ἡ ἀγνότητα κρατάει μακριά κάθε βέ-
βηλο χέρι, π' ἀπλώνεται νά κόψει τούς ἀν-
θούς τῆς πρώτης κιόλας ἐφηβείας.

• Τά λουλούδια αὐτά δέν εἶναι γιά κόψιμο!

Εἶναι γιά κάρπωση. Θέλουν ἀκόμα καιρό.

Τά πρῶτα συμπτώματα σεξουαλικῆς ду-

νατότητας δέν σημαίνουν πώς ἤρθε κι ἡ ὥρα γιά σεξουαλική δραστηριότητα.

• Τό πρώτο σκίρτημα συναισθηματικῆς εὐαισθησίας δέν σημαίνει καί σπουδή γιά σαρκικό ἔρωτα. Δέν σημαίνει τήν οποιαδήποτε προγαμιαία σχέση.

• Μέσ' στό ἱερό μυστήριο τοῦ γάμου, μέσ' στήν ὁμορφιά τῆς οἰκογένειας, θά λειτουργήσῃ ἀρμονικά ἡ ἔνωση τοῦ νέου καί τῆς νέας, ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης.

• Τώρα τά λουλούδια.

• Αὔριο οἱ καρποί!

Ἄδυνατι ἢ ἀγνόπια;

Ποῖός μπορεῖ στόν καιρό μας νά παραμείνει ἀγνός; Γιά κείνον βέβαια, πού δέν ζητάει κι οὔτε προστρέχει στή χάρη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀγνόπια φαίνεται ἀκατόρθωτη.

Γιά κείνον ὅμως, πού ζῆ καί λειτουργεῖ μέσα στήν παντοδύναμη χάρη, ἡ ἀγνόπια εἶναι δυνατή. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ οὐράνια ἐνίσχυση καί γιά τό ἄθλημα τῆς ἀγνόπιας.

• Ἡ ἀγνόπια εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Γαλ. ε' 22-24). Χάρισμα. Κατόρθωμα μιᾶς ζωῆς μαζί μέ τό Χριστό.

Τό λεπτό σύρμα, μόνο του, εἶναι ἀδύνατο. Κόβεται εὐκολά. Ἄν ὅμως ἔρθει σέ ἐπαφή μέ τό ρεῦμα, γίνεται πολύ δυνατό. Ὅποιος τ' ἀγγίζει, σκοτώνεται.

Μόνος του ἕνας νέος καταβάλλεται εὐκολά ἀπ' τήν οποιαδήποτε προσβολή τοῦ πειρασμοῦ. Ἄν ὅμως ἔρθει σέ ἐπαφή μέ τό ρεῦμα, ἄν δηλαδή ἐνωθεῖ μέ τό Χριστό, τότε γίνεται δυνατός (Φιλιπ. δ' 13). Ὅποιος τολμήσει πονηρά νά τόν ἀγγίζει, τινάζεται!

• Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς καί σήμερα νέοι ἀγνοί, ὑγιεῖς στό σῶμα καί στήν ψυχή.

Ἀφήνονται χωρίς βιασμό στή σωστή βιολογική τους λειτουργία. Μεγαλώνουν καί ὠριμάζουν φυσικά καί φυσιολογικά.

Δέν καταφεύγουν σέ ἀφύσικες βιαιότητες. Δέν μολύνουν τό σῶμα τους μέ τό «κατά μόνας» ἀμάρτημα. Δέν παραδίνονται στήν ἀγάλη κάποιας Δαλιδά. Δέν ἐπηρεάζονται ἀπ' τό «πνεῦμα» τοῦ κόσμου. Δέν παρασύρονται ἀπ' τό ρεῦμα τῆς μάζας.

• Εἶναι εἰκόνες ἔμφυχες.

• Ἀποτελοῦν θαύματα πραγματικῆς ἀφθαρσίας.

• Ἀκέραιοι στό σῶμα.

• Ἀδούλωτοι στό φρόνημα.

• Ἀφθαρτοί στήν ἀγνότητα.

Φωτιά στί φυλακή!

Ηταν ἡ νύχτα τῆς 30ῆς πρὸς τήν 31η Μαρτίου 2006. Σ' ἕνα κελλί τῆς φυλακῆς Κορυδαλλοῦ τρεῖς φυλακισμένοι, νέοι σχετικῶς στήν ἡλικία, καίγονταν σάν λαμπάδες. Γιά λόγους ἀδιευκρίνιστους φούντωσε τό κελλί τους.

Οἱ κραυγές σπαρακτικές:

—*Βοήθεια!... Καίγόμεστε!...*

Χτυποῦσαν μέ πόδια καί μέ χέρια τή σιδερένια πόρτα:

—*Ἀνοίξτε μας!... Ἀκοῦτε;... Ἀνοίξτε μας.*

Καίγόμεστε!...

Οἱ φύλακες δέν ἄκουγαν. Δέν γρηγοροῦσαν. Ποῖός ξέρει πού βρίσκονταν!

Ἄπ' τά διπλανά κελλιά ἄλλοι συγκρατούμενοι ἀπεγνωσμένα συντόνιζαν τίς κραυγές τους μέ τά καίόμενα θύματα.

Ὅταν ἔφτασε ἡ βοήθεια, ἦταν ἀργά. Τό ἔργο τους ἦταν πλέον νά μεταφέρουν καρβουνιασμένα νεαρά κορμιά!

• Φυλακισμένα νιάτα!

• Παγιδευμένα σέ ιδέες ἀμοραλιστικές.

• Ἀλυσσοδεμένα μέ ἐξαρτήσεις πέρα γιά πέρα ὀδυνηρές, τυραννικές, δικτατορικές, θανατηφόρες.

Καίγονται σάν λαμπάδες!

• Λαμπάδες ὄχι ἱερές στό βωμό τοῦ κατήκοντος, τῆς βιοπάλης, τῆς λευτεριάς, τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας.

• Λαμπάδες φρικιαστικές, λιώνουν στό βωμό τῆς ἀπάτης.

Οἱ φύλακες τί κάνουν;

Ἄς λυπηθοῦμε τά θύματα. Δέν εἶναι γιά καυτηριασμό, οὔτε γιά διαπόμπευση, οὔτε γιά λιθοβολισμό.

Τό θῦμα θέλει συμπάθεια. Κι ὄχι μόνο.

Τό **θῦμα** μπορεῖ νά γίνῃ **θαῦμα**. Τί τοῦ λείπει; Ἐνα **α!** Λείπει Ἐκεῖνος, πῶναι τό **Α**, ἡ Ἀρχή τοῦ κόσμου, ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός λείπει. Αὐτόν ζητᾶνε τά παιδιὰ, γιά νά χαροῦν.

Κι Αὐτός ζητάει τά παιδιὰ:

—*Φέрте τα σέ μένα (Μάρκ. θ' 19).*

—*Ἀφήστε τά παιδιὰ νᾶρθουν κοντά μου (Ματθ. ιθ' 14).*

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

«Ὁ Μονογενῆς Υἱός...» ψάλλεται ἀπό ὅλους

Ο λή ή θεία Λειτουργία είναι **συμφαλμοδία**, συμπροσευχή, συμμετοχή ὄλων τῶν ἐκκλησιαζομένων, μέ προεστῶτα τό λειτουργό, πρεσβύτερο ή ἐπίσκοπο. Ἀλλά τρεῖς προσευχές κατ' ἐξοχήν ἀναφωνοῦνται ὀλόψυχα ἀπό τό πλήρωμα τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως. Πρόκειται γιά τόν ὕμνο «Ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ...», γιά τήν ὁμολογιακή μαρτυρία, τό «Πιστεύω», καί γιά τήν Κυριακή προσευχή, τό «Πάτερ ἡμῶν».

Σημειώνουμε ἐδῶ εἰδικά γιά τόν ὕμνο «Ὁ Μονογενῆς Υἱός...», πού ψάλλεται μετά τό δεύτερο ἀντίφωνο.

- Πρόκειται γιά ἕνα ἀπ' τούς ἀρχαιότερους λειτουργικούς ὕμνους. Πολλοί τόν ἀποδίδουν στόν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανό (527-565 μ.Χ.). Ἀρκετοί ὁμως πιστεύουν, ὅτι ἀνάγεται στίς ἀρχές τοῦ 5ου αἰῶνος.

- Εἶναι ή **σύννοψις** τῆς θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας. Τό μυστήριο τῆς θείας οικονομίας, μέ ὅλες τίς χριστολογικές πράξεις καί ἐνέργειες γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου συμπυκνώνεται στόν ἐξαίσιο αὐτό ὕμνο. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά τή σύννοψι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅπως φανερῶνεται στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Κεφάλαιον ἐπί τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα» (Ἑβρ. ή' 1).

- Εἶναι ή **περίληψις** τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, τό «Πιστεύω» πρὶν ἀπ' τό «Πιστεύω», στή λειτουργική σειρά. Περιλαμβάνει ὄχι ἀπλῶς τό ἔργο τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τό θριαμβευτικό ἀποτέλεσμα.

Σέ κάθε Λειτουργία ὑψώνουμε τή νικητήρια σημαία, τό «Θανάτω θάνατον πατήσας». Λίγοι δυστυχῶς προσέχουν, ὅτι τόν **νικητήριο** αὐτό παιάνα δέν τόν ἀκοῦμε μόνο στό «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...», ἀλλά τόν ἀκοῦμε σέ κάθε Λειτουργία, ἀφοῦ περιλαμβάνεται στό «Ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ...».

- Σημαντικός ὁ ὕμνος «Ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ». Στήν ἀρχαία λειτουργία τοῦ **Ἰακώβου** ψάλλεται ὡς εἰσοδικός ὕμνος. Κρατοῦν, δηλαδή, οἱ λειτουργοί τάς Ἁγίας Γραφάς, τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη, καί εἰσοδεύοντας τή λεγόμενη Μικρά Εἴσοδο, ψάλλουν τό «Ὁ Μονογενῆς Υἱός», πού φανερῶνει τό πῶς εἰσώδευσε ὁ Χριστός στόν κόσμο. Τό πῶς μπήκε καί πῶς πορεύτηκε ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους ὁ Θεάνθρωπος.

Σήμερα ψάλλεται ὁ ὕμνος λίγο πρὶν ἀπ' τήν Εἴσοδο τοῦ Εὐαγγελίου. Πῶς ἄλλωστε θά εἰσοδεύση ὁ Χριστός μέσα μας, ἂν δέν Τόν δεχτοῦμε καί δέν Τόν ἀποδεχτοῦμε ὅπως ὑπάρχει;

*«Ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων,
καί καταδεξάμενος διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν
σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας
ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας·
σταυρωθεῖς τε Χριστέ ὁ Θεός,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος,
συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
σῶσον ἡμᾶς».*

Ὁ ὕμνος, ἢ, ἀκριβέστερα, ἡ δέησις αὐτή, ἐκλιπαρεῖ γιὰ τὴ **σωτηρία** μας («Σῶσον ἡμᾶς»), ἀφοῦ τὴν ζητᾶμε ἀπ' τὸ μοναδικὸ καὶ ἀληθινὸ Σωτῆρα. Καὶ ἀληθινὸς Σωτήρας εἶναι:

- Ὁ Χριστὸς τῆς Ἀναστάσεως. Ἐκεῖνος, πού πάτησε τὸ θάνατο μὲ τὸ δικό Του ἐκούσιο θάνατο. Ἡ **Ἀνάστασις** ἀποτελεῖ φανέρωσι τῆς θείας οὐσίας καὶ δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ ζωὴ τῶν ἀγίων.

- Ὁ Χριστὸς ὡς προαιώνιος Λόγος. «Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ». Ἡ φράσις ἀποτελεῖ ἀπόδοσι τοῦ προοιμίου τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος...» (ἀ' 1). Ἐκφράζει τὴ σχέση τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ Θεὸ Πατέρα. Εἶναι ὁ ἕνας καὶ μοναδικὸς κατὰ φύσιν καὶ **κατ' οὐσίαν Υἱὸς** τοῦ Θεοῦ. Ὑπονοεῖ τὴν ἄπειρη ἀγάπη καὶ προσφορά τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἐνα Υἱὸ εἶχε καὶ ἔχει ὁ Θεός. Καὶ τὸν ἔδωσε. «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16).

- Ὁ Χριστὸς ὁ Ἀθάνατος. «Ἀθάνατος ὑπάρχων...». Δέν ἔγινε ἀθάνατος. Ἦταν, ὑπῆρχε, ὁ **Ἀθάνατος**. Ὡς προαιώνιος Θεὸς ἔχει τὴν ἐξουσία (ἐξ-οὐσίας!) τοῦ μὴ ἀποθανεῖν.

Κι ἂν ὁ ἴδιος θέλησε νὰ πεθάνῃ ὡς ἄνθρωπος πάνω στοῦ Σταυροῦ, αὐτὸ ἔγινε γιὰ νὰ συντρίψῃ μὲ τὸ θάνατό Του τὸ θάνατο. Εἶναι ἡ πηγὴ τῆς δικῆς μας ζωῆς.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ζωντανὸς Θεὸς τοῦ χθές, τοῦ σήμερα, τοῦ αὔριο. Ὁ Ἀἶδιος καὶ ὁ Αἰώνιος. Ὁ Κύριος τοῦ **«νῦν καὶ τοῦ αἰ»**.

- Ὁ Χριστὸς τῆς κενώσεως. «Καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθῆναι...». Ἡ **Ἀγάπη**, ὁ Θεός, καταδέχτηκε νὰ σαρκωθῇ καὶ νὰ σταυρωθῇ.

- Ὁ Χριστὸς ὁ Ἐνας τῆς Τριάδος. «Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος...».

Ὁ ὕμνος εἶναι καὶ χριστολογικὸς καὶ τριαδολογικὸς καὶ ἀνθρωπολογικὸς. Μὲ μιὰ λέξι: Ἡ **οὐσία τῆς θεολογίας** μας.

Γιατί, λοιπόν, ἕνας τόσο ὑπέροχος ὕμνος νὰ ψάλλεται ἀπὸ ἕνα μόνο πρόσωπο (συνήθως ἀπ' τὸν ἀριστερὸ ψάλτη); Γιατί νὰ μὴ ψάλλεται ζωηρά, χαρούμενα, ἀρμονικὰ ἀπὸ ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα;

Μονογενὴς εἶναι ὁ Χριστὸς ὡς Υἱὸς καὶ Λόγος. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ὅμως, πού ὁ «Λόγος σάρξ ἐγένετο» (Ἰωάν. ἀ' 14) καὶ προσέλαβε ὅλους μας, ἀνήκει ὄχι μόνο στοῦ Θεοῦ Πατέρα, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅπως ὅμως συνήθως λέγεται (μονοφωνικὰ) καὶ αὐτὸς ὁ ὕμνος, σάν νὰ οἰκειοποιῆται τὸ Σωτῆρα τῶν ὅλων ἕνας μόνο ἄνθρωπος! Ἀλλὰ στὸν ὕμνο μιλάμε σὲ πληθυντικὸ ἀριθμὸ, ὅπως ἄλλωστε στοὺς περισσοτέρους ὕμνους. Ὁ Χριστὸς σαρκώθηκε ἀπ' τὴν Παρθένο Μαρία καὶ σταυρώθηκε **«διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν»**.

«**Ἡμέτερος**» καὶ ὁ περιφήμος ὕμνος. Ὅλων ἡμῶν. Ὅλοι μαζί, «*ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ*» συναννυνοῦμε:

- Τὸ Χριστό, πού **«ἀτρέπτως»** ἔγινε ἄνθρωπος. Χωρὶς, δηλαδή, νὰ πάψῃ νᾶναι στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός. Χωρὶς νὰ πάθῃ κάποια «τροπή», μετατροπὴ, μεταβολή, ἢ θεία Του φύσις, ἔγινε ἄνθρωπος.

- Τὸ Χριστό, πού εἶναι «*συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι*».

- Τὸ Χριστό, πού εἶναι ὁ **μοναδικὸς Σωτῆρας**.

Πότε θὰ δοῦμε τοὺς ναοὺς νὰ σείωνται ἀπ' τὴν **συμφαλμωδία** τοῦ συγκλονιστικοῦ αὐτοῦ ὕμνου;

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Παράδοσις τῆς Θείας Κοινωνίας

Α΄ Κορ. 1α΄ 23–26

Παραλαβή ἀπ' τό Χριστό (στ. 23)

κοπός τῆς λατρευτικῆς συνάξεως εἶναι ἡ θεία Κοινωνία. Αὐτή εἶναι οὐσιαστικά καί ἡ παράδοσις στήν Ἐκκλησία. Ὁ Χριστός εἶχε τή δική Του παράδοσι ἀπ' τόν Πατέρα. «Πάντα μοι παρεδόθη ὑπό τοῦ πατρός μου» (Μαθ. 1α΄ 27). Οὐρανός καί γῆ εἶναι παραδομένα στήν ἐξουσία τοῦ Υἱοῦ. Ἀλλά κυρίως παρέδωσε ὁ Πατέρας στόν Υἱό τό χρίσμα, γιά νά καταστή ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

? Ἴχει ὁ Ἰησοῦς μπροστά Του πάντοτε τό σχέδιο τῆς ἐκούσιας παραδόσεως. «Μέλλει ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καί ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καί τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται» (Μαθ. 1ζ΄ 22).

• Ὃταν ἔρχεται ἡ ὥρα νά σφαγῆ ὡς πασχάλιος Ἄμνος, ὑπογραμμίζει τήν ἐκούσια παράδοσι: «Οἴδατε, ὅτι μετά δύο ἡμέρας τό Πάσχα γίνεται, καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τό σταυρωθῆναι» (Μαθ. κοτ΄ 2).

• Στή θεία Λειτουργία ἀκούμε: «*Τῆ νυκτί, ἡ παρεδίδοτο, μᾶλλον δέ ἑαυτόν παρεδίδου...*».

• Ὁ Χριστός «παρέδοθη διά τά παραπτώματα ἡμῶν καί ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. δ΄ 25). Παραδίδεται γιά μᾶς. Ἡ δική Του παράδοσις γιά τή δική μας παραλαβή. Ἡ δική Του παράδοσις γιά τή δική μας σωτηρία.

Ἵμνοῦμε τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, πού «ὑπέρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν ἑαυτόν» (Ρωμ. ν΄ 32). Καθένας ἀνυμνεῖ τό σταυρικό Πάθος καί τήν ἔγερσι τοῦ Χριστοῦ, «τοῦ δόντος ἑαυτόν ὑπέρ ἐμοῦ» (Γαλ. β΄ 20).

• Τό σπουδαιότερο: Ὁ Χριστός παραδίδεται στήν Ἐκκλησία, ὡς «προσφέρων καί προσφερόμενος». Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρεται στό

μυστήριό τῆς θ. Εὐχαριστίας γιά ὅλους. «*Αἰετ σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας*». Τήν παράδοσι αὐτή παρέλαβαν οἱ Ἀπόστολοι καί διά μέσου τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως αὐτή ἡ παράδοσις γίνεται καθημερινή προσφορά, καθημερινή μετάγγισις.

Αὐτή τή σωτηριώδη ἀλήθεια τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Εγὼ γάρ παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου, ὃ καί παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί ἡ παρεδίδοτο ἔλαβεν ἄριον καί εὐχαριστίας ἔκλασε καί εἶπε: Λάβετε φάγετε: τοῦτό μου ἐστί τό σῶμα τό ὑπέρ ὑμῶν κλόμενον: τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν*» (στ. 23–24). Στήν ἀπλοελληνική: «*Εγὼ παρέλαβα ἀπό τόν Κύριο αὐτό, πού καί σᾶς παρέδωσα, ὅτι δηλαδή, ὁ Κύριος Ἰησοῦς τῆ νύκτα, πού ἐπρόκειτο νά παραδοθῆ, πῆρε ἄριστο καί ἀφού ἔκανε εὐχαριστήρια προσευχή, τόν τεμάχισε καί εἶπε: Λάβετε, φάγετε. Αὐτό εἶναι τό σῶμα μου, πού τεμαχίζεται γιά σᾶς. Αὐτό νά κάνετε σέ ἀνάμνησί μου*».

• Ἡ παράδοσις τῶν φρικτῶν Μυστηρίων ἐγίνε προκαταβολικά τῆ Μεγ. Πέμπτη στό Μυστικό Δεῖπνο. Ἡ ὑπογραφή γιά τήν παράδοσις καράχτηκε τῆ Μεγ. Παρασκευῆ πάνω στό Σταυρό. Καί διά μέσου τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς γίνεται κτήμα κάθε πιστοῦ ὅλων τῶν αἰώνων.

Ὁ Παῦλος θεωρεῖ τόν ἑαυτό του, ὅτι εἶναι μεταξύ ἐκείνων, πού «*παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου*» (στ. 23).

Δύο εἶναι τά σπουδαιότερα, πού παρέδωσε ὁ Χριστός «εἰς τό διπνεκές» (Ἐβρ. 1΄ 1) καί «εἰς τό παντελές» (Ἐβρ. ζ΄ 25), δηλαδή γιά πάντα: Ὁ Λόγος Του καί τό Αἷμα Του.

Ὁ Παῦλος παρέλαβε κατ' εὐθειαν ἀπ' τόν Κύριο τό λόγο, τό Εὐαγγέλιο (Γαλ. α΄ 12). Πότε; Κατά τήν ἀποκάλυψι, πού δέχτηκε στή Δαμασκό. «Ὅσα οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι ἄκουσαν καί

παρέλαβαν ως παρακαταθήκη απ' τό στόμα του Ἰησοῦ κατά τά τρία χρόνια τῆς συμπορεύσεως μαζί Του, ὁ ἀπόστολος Παῦλος τά διδάχτηκε σπίν ταχύρρυθμη ἀποκάλυψη τῆς Δαμασκοῦ (Γαλ. α' 11).

Ἔτσι κατ' εὐθείαν παρέλαβε καί τήν ἀλήθεια τῆς μεγάλης παραδόσεως, πού εἶναι ἡ προσφορά του Μυστικοῦ Δείπνου. Σάν νά βρισκόταν στό ὑπερῶο, Σάν νά ἦταν «εἷς τῶν συνακαειμένων». Σάν νά ἄκουσε μέ τά αὐτιά του τό πρῶτο «Λάβετε, φάγετε» καί τό πρῶτο «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες».

Παράδοσις ζωῆς (στ. 24)

Τό συγκλονιστικό δέν εἶναι πότε ὁ Παῦλος γνώρισε καί παρέλαβε τό μυστήριο, αὐτό πού καί σέ μᾶς παρέδωσε. Τό συγκλονιστικό εἶναι τό γεγονός τῆς παραδόσεως τοῦ Ἰησοῦ, τῆς προσφοράς καί θυσίας τοῦ Ἰησοῦ. «Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί ἡ παρεδίδοτο» (στ. 23).

Θά πρέπη νάναί ἀπάνθρωπος κανεῖς, νάναί ἡ καρδιά του πιά σκληρή απ' τίς πέτρες τοῦ Γολγοθά, γιά νά μή ραγίζη στή θέα τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Κἄν αὐτόλιθος ἡ πς, ἐννοήσας ἐκείνην τήν νύκτα, πῶς ἦν μετὰ τῶν μαθητῶν ἀδημονῶν, πῶς παρεδόθη, πῶς ἐδέθη, πῶς ἀπύχθη, πῶς ἐδικάσθη, πῶς τά ἐξῆς ἔπαθεν ἅπαντα, κηροῦ γίνεται ἀπαλώτερος, καί τῆς γῆς ἀπαλλάττεται καί τῆς ἐνταῦθα φαντασίας ἀπάσης*» (Ε.Π.Ε. 18α,198). Μετάφρασις: Κι ἂν ἀκόμα εἶναι κάποιος ἀπό πέτρα, ὅταν σκεφθῇ τή νύκτα ἐκείνη, πῶς παραδόθηκε, πῶς δέθηκε, πῶς σύρθηκε, πῶς δικάστηκε, πῶς ἔπαθε ὅλα ὅσα ἀκολούθησαν, γίνεται μαλακώτερος ἀπ' τό κερί καί ἀπαλλάσσεται ἀπ' τά γήϊνα καί ἀπό κάθε φαντασία τους.

• Ἡ προσφορά τοῦ Χριστοῦ μνημονεύεται ἀπ' τόν Παῦλο σέ ἀντίθεσι μέ τή σκληρότητα μερικῶν, πού ὄχι τόν ἑαυτό τους δέν θυσιάζουν γιά τούς ἄλλους, ἀλλ' οὔτε ἀπ' τά θεωρούμενα δικά τους ἀγαθά μοιράζουν.

Πῶς εἶναι δυνατόν νά λέγεται χριστιανός ὁ φίλαυτος; Νά θεωρῆται μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνος, πού ποτέ δέν δίνει, πού ποτέ δέν λείει «*λάβετε, φάγετε*», ἀλλά συνεχῶς ἀποθηκεύει γιά τόν ἑαυτό του;

Χριστιανός τῆς παραδόσεως εἶναι ἐκεῖνος, πού πιστεύει σπίν παράδοσι τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ καί ὁ ἴδιος μέ τή σειρά του παραδί-

νει στούς ἄλλους ὅσα νομίζει δικά του, τά χρήματά του, τά κτήματά του, τήν ἀγάπη του, τό χρόνο του, τά ὑπάρχοντά του.

• Ἡ παράδοσις τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, τῆς θείας Κοινωνίας, ἔγινε τήν τελευταία νύκτα πρὸ τοῦ Πάθους.

Ὁ Χριστός εὐχαριστεῖ τόν Πατέρα γιά τήν ὥρα, πού ἔφτασε· τήν ὥρα τῆς μεγάλης προσφορᾶς γιά τόν κόσμο. Εὐχαριστεῖ, διότι προσφέρεται. Εὐχαριστεῖ καί εὐχαριστεῖται, πού ἡ δική Του προσφορά εἶναι ἡ ζωοποίησις τοῦ ψυχορραγούντος ἀνθρώπου.

Ἡ προσφορά εἶναι εὐχαριστία. Εὐχαριστοῦμε τό Θεό, πού μᾶς ἀξιώνει νά προσφέρουμε τή μικρή ἀγάπη μας σάν ἀντίδοσι γιά τή δική Του ἀνεκδιήγητη ἀγάπη.

Ἡ θεία Κοινωνία καλεῖται καί θεία Εὐχαριστία, διότι τό προσφερόμενο Δῶρο δέν πληρώνεται διαφορετικά, παρά μόνο μέ ὁλόθερμη εὐχαριστία.

• Ἀφοῦ εὐχαρίστησε τόν Πατέρα, ὁ Κύριος «*ἔκλασε*», τεμάχισε τόν Ἄρτο, πού ἦταν τό Σῶμα Του. Ὁ ἕνας Χριστός προσφέρεται σέ ὅλους. Εἶναι «*ὁ μελιζόμενος καί μή διαιρούμενος, ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος καί μηδέποτε δαπανώμενος, ἀλλά τούς μετέχοντας ἀγιάζων*».

Στό μεγάλο καθρέφτη, πρὶν τόν θραύσουμε (τεμαχίσουμε), βλέπουμε ὁλόκληρο τό πρόσωπό μας. Ὅταν τόν σπάσουμε (τεμαχίσουμε), σέ κάθε μικρό κομμάτι πάλι ὁλόκληρο τό πρόσωπό μας βλέπουμε. Ἄς δεχτοῦμε τό παράδειγμα ὡς βοηθητική εἰκόνα προσεγγίσεως τοῦ μυστηρίου τῆς κλάσεως τοῦ Ἄρτου.

Στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὁλόκληρη ἡ Θεότητα καί ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα. Στόν ἁγιασμένο Ἄρτο ὄχι ἀπλῶς καθρεφτίζεται, ἀλλ' εἶναι ὁλόκληρος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Τό ἴδιο καί στόν ἁγιασμένο Ἄρτο σέ κιλιάδες ὀρθοδόξους ναούς. Ὁ ἴδιος Χριστός, ὁλόκληρος, «*ὁ ἄνω τῷ Πατρί συγκαθήμενος καί ὠδε ἡμῖν ἀοράτως συνών*».

Στό κάθε τεμάχιο μετά τήν κλάσι τοῦ ἁγιασμένου Ἄρτου, σέ κάθε θεῖο μαργαρίτη, καί πάλι ὁλόκληρος ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Δέν καθρεφτίζεται ἀπλῶς, ἀλλ' εἶναι. Τόν ζοῦμε καί Τόν γευόμαστε ὁλόκληρο!

• Ὅταν τελῆται τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, δέν ἔχουμε ἀπλή ἀνάμνησι τῆς θυσίας καί προσφορᾶς τοῦ Χριστοῦ. Ἔχουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου πραγματικά.

Σέ ανάμνησι τοῦ μεγάλου γεγονότος, γίνεται τό ἴδιο, πού ἔκανε ὁ Χριστός. Τοῦτο, αὐτό, τό ἴδιο. Εἶναι ὁ ἴδιος Χριστός, πού προσφέρεται. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τοῦτο, ἐκεῖνο τό δεῖπνόν ἐστιν*» (Ε.Π.Ε. 18α,202). Μετάφρασις: Αὐτό, πού ἐμεῖς τελοῦμε, ἐκεῖνο τό Δεῖπνο εἶναι.

• Ὁ Χριστός γιά τήν προσφορά τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος, μετά τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων (κεφ. 6ο τοῦ κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου), πρόλαβε κάθε παρεξήγησι περί δῆθεν συμβολικῆς προσφορᾶς. Καί βεβαίωσε: «*Ἡ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρώσις, καί τό αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ*» (Ἰωάν. στ' 55-56).

Τό ποτήριον τῆς Καινῆς Διαθήκης (στ. 25)

Ἡ Καινή Διαθήκη ἰσχύει γιά τούς πιστούς ὄλων τῶν αἰώνων, πού γίνονται «κληρονόμοι μέν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ» (Ρωμ. ν' 17). Ἡ Καινή Διαθήκη, πού μᾶς καθιστᾶ παιδιά τῆς βασιλείας, συμβολίζεται ἀπὸ τήν Παλαιά Διαθήκη, ὅπου οἱ Ἰσραηλίτες γίνονταν παιδιά τοῦ Θεοῦ, παιδιά τῆς ἐπαγγελίας.

Τήν Καινή Διαθήκη ἐνθυμούμεθα κάθε φορά, πού προσφέρεται τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας. Καί συνυπογράφουμε, ἀποδεχόμενοι τή Διαθήκη: «*Ὡσαύτως καί τό ποτήριον μετά τό δεῖπνῆσαι λέγων· Τοῦτο τό ποτήριον ἡ καινή διαθήκη ἐστίν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε, ὡσαύτως ἄν πίνετε, εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὁσαύτως γάρ ἄν ἐσθίητε τόν ἄρτον τοῦτον καί τό ποτήριον τοῦτο πίνετε, τόν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἄν ἔλθῃ*» (στ. 25-26). Στὴν ἀπλοελληνική: «*Ὁμοίως μετά τό δεῖπνο πρόσφερε καί τό Ποτήριον, λέγοντας: "Αὐτό τό ποτήριον εἶναι ἡ νέα διαθήκη, πού ἐπικυρώνεται μέ τό αἷμα μου. Ὁσαύτως θά πίνετε ἀπὸ αὐτό τό ποτήριον, νά τό κάνετε σέ ἀνάμνησιν μου"*».

• Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὡς προσφορά, ὡς ραντισμός καθαρισμοῦ, ὡς μεταγγισις ζωῆς, ὡς ἄφεσις ἁμαρτιῶν, ὡς ἀρραβῶνας τῆς μελλούσης ζωῆς, ὡς βεβαίωσις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὡς τό αἰώνιο σημάδι τοῦ θείου ἐλέους, ἐμφανίζεται κυρίως στὴν πρὸς Εβραίους Ἐπιστολή.

Ἐκεῖ παραλληλίζεται τό αἷμα, πού σίς θυσίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συμβολικά κυνόταν

καί ράντιζε τούς ἀνθρώπους, μέ τό αἷμα τοῦ Θεο-ανθρώπου Κυρίου, πού εἶναι τό μόνο αἷμα χωρίς τόν ἰό τῆς ἁμαρτίας (Ἐβρ. θ' 13-14).

• Τό αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης προσφέρεται σέ κάθε θεία Λειτουργία. Ὅταν ὁ λειτουργός ἐκφωνῇ τό «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...*», τονίζει, ὅτι εἶναι τό αἷμα «*τό τῆς Καινῆς Διαθήκης*», πού ἐξακολουθεῖ νά ρέη ἀπὸ τήν ἀέναη πηγὴ τῆς σταυρωμένης Ἀγάπης «*εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν*». «*Τοῦτο τό ποτήριον ἡ καινή διαθήκη ἐστίν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι*» (στ. 25).

Ὁμολογοῦμε τή θυσία Του (στ. 26)

Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ προσφέρθηκε τῆ Μεγ. Παρασκευῆ, πάνω στό Σταυρό. Μιά φορά θυσιάστηκε ὁ Κύριος. Ἄλλ' ἡ θυσία Του ἰσχύει γιά πάντα, γιά ὅλους τούς αἰῶνες. Μιά φορά ἄναψε τό φυσικό ἥλιο, ἀλλ' ἔκτοτε φωτίζει μέ τήν ἴδια δύναμι τόν κόσμο. Ἄστραψε μιά φορά στό Γολγοθᾶ ἡ σταυρωμένη Ἀγάπη, ἀλλ' ἔκτοτε καθαρίζει μέ τήν ἴδια χάρι τό αἷμα τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου ὅλους τούς ἀνθρώπους «ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» (Α' Ἰωάν. α' 7). «*Μιᾷ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τό διηνεκές τούς ἁγιαζομένους*» (Ἐβρ. ι' 14).

• Καί πρὶν ἀπὸ τῆς λειτουργίας τοῦ Σταυροῦ, προσφέρθηκε τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ στό ὑπερῶο, στό μυστικό δεῖπνο.

• Καί μετά τῆς λειτουργίας τοῦ Σταυροῦ προσφέρεται τό αὐτό αἷμα σέ κάθε ὀρθόδοξη λειτουργία. Λειτουργεῖ ἡ αἰώνια ἀγάπη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Παραγγέλλει: «*Ὁσαύτως γάρ ἄν ἐσθίητε τόν ἄρτον τοῦτον καί τό ποτήριον τοῦτο πίνετε, τόν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἄν ἔλθῃ*» (στ. 25-26).

Ἄρα Ὁσαύτως τελεῖται θ. Λειτουργία, «*τοῦτο ποιεῖται*» γίνεται τό ἴδιο. Σταυρώνεται ὁ Κύριος καί προσφέρεται. Ὁσαύτως κοινωνοῦμε ἀπὸ ποτήριον τῆς Κ. Διαθήκης, τήν πίστι μας ὁμολογοῦμε. Τήν πίστι μας στή λυτρωτικὴ θυσία τοῦ Σταυροῦ καί στήν Ἀνάστασι Του.

Αὐτὴ ἡ πίστις εἶναι ἡ «καινὴ ζωή». Ζοῦμε «σύν Χριστῷ». Προγευόμαστε τῆ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

• Ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ζωὴ ἡ δική μας. Καί ὅταν φεύγουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ, ἔχουμε μαζί μας τό ἐφόδιο τῆς αἰώνιου ζωῆς, τῆ θ. Κοινωνία. «*Ὁ θάνατός σου, Κύριε, ἀθανασίας γέγονε πρόξενος*» (ἐξόδιος ἀκολουθία).

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Δ. Γ. Α.
Τά «βάζουμε» μέ τό Θεό!

Ρωτάω τούς πιστούς, ὅσους θέλουμε νά μαστε μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ρωτάω τούς ἀπίστους. Ὡς ἀπίστους δέν ἐννοῶ ὅσους λένε, ὅτι δέν πιστεύουν σέ Θεό, διότι τέτοιοι δέν ὑπάρχουν.

Ὅλοι μέ πίστι ζοῦν. Κάπου πιστεύουν. Μπορεῖ νά μή πιστεύουν σέ συγκεκριμένο Θεό, ἀλλά πιστεύουν ἢ στή «λογική» τους, ἢ στή «φιλοσοφία» - «ιδεολογία» τους, ἢ ἀκόμα στή δική τους ἀπιστία! **Κι ἢ ἀπιστία μιά πίστις εἶναι!**

- Ἡ «ἀπιστία» δέν καταργεῖ τήν πίστι. Ἡ «ἀπιστία», τουλάχιστον στόν τόπο μας, εἶναι ἀντίχριστη. Δέν συμφέρει στή διαφθορά του, γι' αὐτό ὁ ἀπίστος δέν πιστεῦει στό Χριστό (Ἰωάν. γ' 20-21).

- Ἡ ἀπιστία τῶν ἀπίστων, δέν καταργεῖ τήν πίστι τοῦ Θεοῦ. «Μή ἢ ἀπιστία αὐτῶν τήν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;» (Ρωμ. γ' 3). Ἄν ἕνα δοχεῖο ἀπο-

δειχτῆ τρύπιο, σημαίνει, ὅτι τό νερό δέν ἔχει ἀξία; Νερό ζωῆς (Ἰωάν. δ' 10) τά λόγια τοῦ Θεοῦ. Δοσμένα γιά ὄλους. Ἄν μερικοί εἶναι τρύπια δοχεῖα καί δέν ἐκτιμοῦν τά λόγια τοῦ Θεοῦ, οὔτε ὁ Θεός φταίει, οὔτε τά λόγια τοῦ Θεοῦ πᾶνε χαμένα.

Ἄν ὁ ἄλλος θέλῃ ν' ἀντικαταστήσῃ τόν ἥλιο μέ μικρό λαμπάκι φακοῦ, σημαίνει, ὅτι εἶναι ἀχρηστος ὁ ἥλιος ἢ ὅτι φταίει ὁ ἥλιος ἢ ὅτι δέν ὑπάρχει ἥλιος;

Ἐκεῖνοι, λοιπόν, πού «τά βάζουν μέ τό Θεό», δέν εἶναι ὅσοι θεωρητικά Τόν ἀρνοῦνται, ἀλλά μερικοί λεγόμενοι χριστιανοί. Κυρίως σέ περιπτώσεις θανάτων. Εἶναι τραγική ἡ ἀπιστία τῶν «πιστῶν»!

—Γιατί νά πάρῃ τό δικό μας ἄνθρωπο;

Ἄνόητο τό ἐρώτημα.

- Ὁ δικός μας κι ἐμεῖς εἶναι δεδομένο, ὅτι θά πεθάνουμε.

- Ἄφοῦ ἀπευθυνόμαστε στό Θεό, Τοῦ ἀναγνωρίζουμε ἀγάπη καί ἀλάθητη βουλή. Θεός χωρίς αὐτά τά δύο δέν εἶναι Θεός!

—Γιατί νά ζοῦν γέροι, μεγαλύτεροι ἀπ' τόν πατέρα μου καί νά πάρῃ ὁ Θεός τόν πατέρα μου; Κάθε ἡλικιωμένο πού βλέπω, τόν μισῶ! Τά βάζω μέ τό Θεό»

- Ἄν πῆρε ὁ Θεός τόν δικό σου, καλά ἔκανε! Τί πιό ὁμορφο νά παίρῃ κάποιον ὁ Θεός κοντά Του; Τί πιό γλυκό νά βρῆσκειται κανεῖς στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ;

- Ἄν εἶσαι πιστός, ἔχεις ἐμπιστοσύνη στήν ἀγαθότητα καί φιλανθρωπία Του!

- Δέν κατανοεῖς τά σχέδια τοῦ Θεοῦ; Ἐ, πῶς νά τό κάνουμε; Δέν ἐπαρκεῖς, νά σέ πάρῃ σύμβουλό Του. «Τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;» (Ρωμ. ια' 34).

Πολυτέλεια προκλητική

Ντύσιμο - γδύσιμο. Καί τά δύο καυτηριάζει ὁ Χριστός. Ποιό τό ντύσιμο; Ἐκεῖνο τῶν φαρισαίων. Σ' ἕνα ἀπέ-

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Ὁρθόδοξος Χριστιανικός
Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

Ἐπιμελητής: Ἰωάννης Κωνσταντίνου

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €.

Κύπρου 16 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 20.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 25.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

βλεπε: Στήν ἐπίδειξι. Ὁ πιό ἀρρωστημένος **ναρκισσιμός** εἶναι ὁ θρησκευτικός.

● Παρόμοιο μέ τῶν φαρισαίων καί τῶν ἀρχιερέων τῆς καταπτώσεως τοῦ Ἰσραήλ εἶναι τό ντύσιμο (ἄμφια) πολλῶν κληρικῶν τῆς ἐποχῆς μας, καί μάλιστα «ἐπισκόπων». Ὁχι ἀπλῶς παρόμοιο, ἀλλ' ἐπιδεικτικότερο καί πολυτελέστερο.

● Μιά ματιά στό πολυτελοῦς χαρτιοῦ **περιοδικά** Μητροπόλεων πείθουν γιά τήν **κουφότητα** τῶν φορέων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, γιά τήν ψυχονευρωτική **μανία προβολῆς καί ἐπιδείξεως**.

Πρόσφατα σέ ἐξώφυλλα τριῶν «ἐκκλησιαστικῶν» ἐντύπων εἶδαμε νά «ποζάρη» ὀλοσέλιδη **φωτογραφία** τοῦ «ἀρχιερέα», ντυμένου «πορφύραν καί βύσσον» (Λουκ. 1στ' 19) τόσο πολυτελέστατα, πού οἱ πιστοί κάθε ἄλλο, παρά «εὐφραίνονται λαμπρῶς».

● Ἐνας μάλιστα ἀπ' αὐτούς, νεόκοπος, εἶχε τέτοια χρυσοῦφανα ἄμφια καί κρατούσε τέτοια χρυσοκαλιστή «πατερίτσα», πού νομίζει, ὅτι προβάλλεται σάν ὑποψήφιος γιά βραβεῖο... Νόμπελ προκλητικῆς πολυτελείας!

Φυσικά δέν ὑπάρχει τέτοιο βραβεῖο. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα φραγγέλιο γιά ὅσους **βλακωδῶς στολιζονται** καί καμαρώνουν στόν καθρέφτη τῆς θρησκευτικῆς βιτρίνας. Πρόκειται γιά ρασοφόρους, πού καλύπτουν τήν πνευματική τους γύμνια μέ πολυτελῆ ἄμφια, χρυσᾶ ἐγκόλπια, ἀσημένιους σταυρούς.

Τό φραγγέλιο τό κρατεῖ ὁ «μονοχίτων» Ἰησοῦς:

«Ἐπί τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καί οἱ φαρισαῖοι. Ὅλα τά κάνουν ἀπό ἐπίδειξι. Πλατιά τά φυλακτά τους (ἐγκόλπια). Πλούσια τά ἐνδύματά τους. Πρῶτοι καί καλύτεροι παντοῦ. Στίς πρῶτες θέσεις πάντα. Ἀρέσκονται νά τούς προσκυνοῦν ὅλοι. Κι ὅλοι νά τούς προσφωνοῦν: Διδάσκαλε! Διδάσκαλε!...» (Ματθ. κγ' 2-7).

● Ἄς καθρεφτιστοῦν οἱ ἐπιδειξιωμανεῖς δεσποτάδες στόν καθρέφτη τῶν ἐπισκόπων (**πατέρων**) τῆς Α' Οἴκουμ. Συνόδου, κι ἄς μᾶς ποῦν σέ τί τούς μοιάζουν.

Πάντως ὄχι στό «στίγματα (πληγές μαρτυρίου) τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Γαλ. στ' 17).

Ξεσιπωσιά χωρίς φρένο!

Μήπως τό ντύσιμο τῆς **πολυτελείας** φταίει καί γιά τό γδύσιμο τῆς **ἀναίδειας**; Ἄν στό χώρο τῆς ἁγίας ἱερωσύνης ὑπεισῆλθε ἡ **μανία** τῆς ἐμφανισιακῆς ἐπιδείξεως, στό γυναικεῖο χώρο ἔχει περάσει ἀνενόχλητα ἡ **μανία** τῆς **γυμνιστικῆς ἐπιδείξεως**.

● Ἄν ἐκκλησιαστικοί ἡγέτες ἔχουν χάσει τό μέτρο τῆς **σεμνότητας** καί ἀπλότητος, πῶς νά διατηρήσουν τό μέτρο τῆς σεμνότητας οἱ γυναῖκες, τά μικρά κορίτσια, οἱ νεαρές κοπέλλες;

● Ὅταν οἱ πνευματικοί ἡγέτες ἀσχολοῦνται μέ **ἀνούσια** πράγματα, πῶς θά πειστοῦν οἱ λαϊκοί, ἄνδρες καί γυναῖκες, νά μήν ἐμφανίζονται **ἀνούσια**;

● Πρόκλησις ἡ πολυτέλεια στήν ἐμφάνισι. **Πρόκλησις** καί ἡ ἀναίδεια στή γύμνωσι κυρίως τῶν γυναικῶν, τό καλοκαίρι. Ὁχι ἀπλῶς πρόκλησις, ἀλλά **μαστίγωμα** αἰσθησιακό.

● Ποιό ἀντρικό μάτι μπορεῖ νά παραμείνη ἀπαθές κι ἀγνό μπροστά στήν **ξεσιπωτή** καλοκαιρινή γύμνια;

Πρόφασις εἶναι, ὅτι οἱ γυναῖκες ξεγυμνώνονται, ἐπειδή ζεσταίνονται τό καλοκαίρι. Ὑπάρχει λεπτό ὕφασμα, νά καλύψουν τό σῶμα τους.

● Γυμνώνονται ὄχι γιατί ζεσταίνονται, ἀλλά γιατί θέλουν νά προκαλέσουν.

Ἄν τό θερμόμετρο τοῦ καλοκαιριοῦ ἀνεβαίνει μέχρι τούς 40 βαθμούς, τό **θερμόμετρο** τῆς **σαρκολαγνείας** ἡ γύμνια τό ἀνεβάζει στό ζενίθ.

Κάθε γυναῖκα, πού μέ τό γδύσιμο τῆς προκαλεῖ ἀντρικά αἰσχροά βλέμματα, λογίζεται ὡς μοιχαλίδα ἢ πόρνη!

Δέν τό λέμε ἐμεῖς. Τό λέει ὁ Κύριος, πού ἀνεβάζει τόν πῆχυ τῆς ἠθικῆς μέχρι τήν **ἀγνότητα τοῦ ὀφθαλμοῦ**. Λέει γιά τή μοιχεία ἢ τήν πορνεία μέ τά μάτια, γιά τήν ὀφθαλμοπορνεία: «Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τό ἐπιθυμῆσαι αὐτήν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ματθ. ε' 28).

• Άν είναι μοιχός όποιος κοιτάζει ποινήρά μία ξένη γυναίκα, τί είναι ή γυναίκα, πού έξεπίτηδες ντύνεται άσεμνα και προκλητικά (μάλλον γδύνεται), για νά τραβήξη πορνικά ή μοιχικά βλέμματα άντρών; Άσφαλώς **όργανο πορνείας και μοιχείας**.

• Όταν ή **μάνα** άνέχεται νά βγαίνει άπ' τό σπίτι ή κόρη σχεδόν ξεγυμνωμένη και δέν λαμβάνη κανένα μέτρο, τί είναι;

Πώς λέγεται όποιος έκδίδει κοπέλλες σέ άκολασία; Έκμαυλιστής ή **προαγωγός**.

Γιατί διαμαρτυρόμαστε για τήν παιδική πορνεία, για τή σεξουαλική παρενόχλησι άνηλικών, για τό βιασμό μικρών κοριτσιών; Έμείς, σάν κοινωνία, σάν πολιτεία, σάν Έκκλησία δέν προάγουμε τό κακό;

• Καί σάν Έκκλησία; Ναί! Όταν οι **κληρικοί** άνέχονται προκλητική έμφάνισι (σχεδόν γύμνια) **μέσα στους ναούς**, δέν είναι ένοχοι πορνικών και μοιχικών βλεμμάτων και πράξεων;

• Χωρίς **φρένο** στην έμφάνισι (στο προκλητικό ντύσιμο), δέν υπάρχει φρένο στην πάσης φύσεως **άκολασία**.

Δέν υπάρχει φρένο στά **διαζύγια**.

Δέν υπάρχει φρένο στους **βιασμούς** και στά **έγκλήματα**.

Παιδιά χωρίς Χριστό!

Συνήγοροι του μικρού Άλεξ όλοι. Κι ήταν φυσικό. Ό 11χρονος Άλεξ, ρωσικής καταγωγής, μαθητής του Ιου Δημοτικού Βεροίας, έξαφανίστηκε τόν περασμένο Φεβρουάριο. Άρχές Ιουνίου άρχισε νά έρχονται στο φώς όσα καιρό ψιθυρίζονταν στην τοπική κοινωνία.

Τά σημάδια όδηγούν σέ όμαδικό **παιδικό έγκλημα**. Συμμαθητές του Άλεξ, μία πενταμελής ομάδα, από ζωηρά παιδιά έξελίχτηκαν σέ συμμορία. Τόν ξυλοκόπησαν άγρια, τόν θανάτωσαν και στη συνέχεια τόν έθαψαν (ή τόν έκαψαν)! Τά πλήρη βέβαια στοιχεία δέν έχουν ακόμα έξακριβωθή. Όλα όμως συγκλίνουν,

ότι πρόκειται για άνατριχιαστικό δείγμα παιδικής έγκληματικότητας.

Τό θέμα του μικρού Άλεξ έγινε πρώτο θέμα στά τηλεοπτικά κανάλια για πολλές μέρες. Τηλεοπτικός άνταγωνισμός εύαισθησίας (!), παιδαγωγικών γνώσεων (!), εύχολογικών προτροπών (!).

«*Η Πολιτεία πρέπει νά... Η οικογένεια πρέπει νά... Τό σχολείο πρέπει νά... Η κοινωνία πρέπει νά...*»!

Όλα πρέπει νά γίνουν, για ν' άντιμετοπιστή τό κύμα βίας, ή παιδική τρομοκρατία και έγκληματικότητα! Όλα πρέπει! Ένα δέν πρέπει: Νά γνωρίσουν τά παιδιά μας τό Χριστό και νά Τόν αγαπήσουν! Αυτό μόνο δέν πρέπει!

• Άν έπρεπε, θά άκουγαν οι γονείς και οι λοιποί παράγοντες τής άγωγής τό Χριστό, πού **καλεί τά παιδιά**: «Άφετε τά παιδιά έρχεσθαι πρós με και μή κωλύετε αυτά» (Ματθ. ιθ' 14).

• Άν έπρεπε στό Χριστό νά προσφύγουμε, δέν θά **ξεθεμελιώναμε** μέσα άπ' τήν καρδιά των παιδιών τήν πίστι στό μοναδικό Σωτήρα.

• Άν έπρεπε τό Χριστό πρώτιστα νά ζητάμε, δέν θά **ματαιοπονούσαμε**. Ό Ίδιος βεβαιώνει: «Χωρίς έμού ού δύνασθε ποιείν ούδέν» (Ίωάν. ιε' 5).

Φονιάδες

γεννοούν έγκληματίες!

Η περίπτωσης του 11χρονου Άλεξ άποκάλυψε και τήν ύποκρισία τής έλληνικής κοινωνίας. Άγανακτεί για τό φόνο ενός παιδιού, τήν ώρα πού σκοτώνει έν ψυχρά **300.000 παιδιά έτησίως!**

• Συνήγοροι του μικρού Άλεξ όλοι. Καί καλώς. Των παιδιών όμως, των βρεφών, πού δολοφονούνται πιό φρικιαστικά άπό τόν Άλεξ, πού πολτοποιούνται μέ τίς **έκτρώσεις**, κανένας συνήγορος!

• Φανταστήτε τή μητέρα του Άλεξ νά παρέδιδε μόνη τό παιδί της στους μικρούς κακοποιούς! Καί νά τούς έδινε και «**χαρτζιλίκι**» για νά τό σκοτώσουν!

Γερό «**χαρτζιλίκι**» δίνουν έκατοντάδες χιλιάδες έλληνες στόν **έγκληματία για-**

τρό (τόν έκτρωσιολόγο), για να σφάξει τὰ βρέφη τους, τὰ ζωντανά παιδιά τους!

• Γνωστοί οί δολοφόνοι τῶν χιλιάδων βρεφῶν. Κι ὅμως δέν συλλαμβάνονται. Οὔτε τὰ κανάλια τοὺς στιγματίζουν.

• Ὄταν ἄμυαλα παιδιά προβαίνουν σέ κακοποίησι ενός παιδιοῦ, ξεσηκώνεται ἡ ἑλληνική **εὐαισθησία!** Ὄταν «μυαλωμένοι» ἐπιστήμονες (;) κατασφάζουν ἑκατοντάδες χιλιάδες παιδιά, **παχυδερμική ἀναισθησία!** Βαβαί τῆς ὑποκρισίας μας!

Κι ἄς μὴ ρωτᾶμε τό πῶς δωδεκάχρονα παιδιά καταντοῦν ἐγκληματίες!

• Χιλιάδες ἐγκληματικές πράξεις βλέπουν στήν **τηλεόρασι**. Τί περιμένετε ;

• Χωρίς καμμιὰ σωστική παρεμβατικότητα πῶς νά προληφθῆ ἡ **παραβατικότητα** τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων;

Μιά ἡ **σωστική παρεμβατικότητα**: Τό μπόλιασμα τῶν εὐπλαστων παιδικῶν ψυχῶν μέ τό Χριστό καί τή χάρι Του.

• Ὄταν πολλοί γονεῖς εἶναι **φονιάδες**, ἀφοῦ ἔχουν ἀφαιρέσει μέ τίς ἀμβλώσεις τή ζωή πολλῶν ἄλλων παιδιῶν, πῶς νά μή γίνον καί τὰ παιδιά ἐγκληματίες;

Παρασημοφορίες

Παράσημα ἄσημα! Ὄχι διότι εἶναι ἄσημοι καί ἀσήμαντοι ὅσοι παρασημοφοροῦνται. Ἀντίθετα μάλιστα, κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἐπίσημος γιά τό Θεό, ἀφοῦ ἔχει ἀνυπολόγιστη ἀξία. Εἶναι ἀνεπανάληπτος καί μπορεῖ νά γίνῃ εὔσημος, ἂν ἔχη καί «εὔσημον λόγον» (Α' Κορ. ιδ' 9) καί εὐσχήμονα ζωή (Μάρκ. ιε' 43).

Ἡ παρασημοφορία μπορεῖ σέ κοσμικούς κύκλους νάχη κάποια τιμητική σημασία. Στό χώρο ὅμως τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας ἀποτελεῖ ἐκτροπή ἀπ' τό πνεῦμα τῆς **ταπεινώσεως**.

• Ἄν κάτι καλό ἐνεργῆ ὁ χριστιανός, τό ἐνεργεῖ μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ. Δέν παρασημοφορεῖται ἡ χάρις!

• Ἄν σημαντική εἶναι ἡ ποσφορά τοῦ «συνεργοῦ» τῆς χάριτος, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ, ἡ ἀμοιβή εἶναι ὁ **οὐρανός**. Ἄν ἀμειφθῆ στή γῆ, θά χάσῃ τό μισθό «τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 12. στ' 2. Λουκ. ιστ' 25).

• Ἄν κάποιος ὄλο τό νόμο τοῦ Εὐαγγελίου τηρήσῃ, ὁ ἴδιος αἰσθάνεται **ἀνάξιος**. Δέν ἐπιζητεῖ τιμή καί δόξα στή γῆ. Ἄφοῦ κατά τό λόγο τοῦ Κυρίου, θεωρεῖ τόν ἑαυτό του «ἀχρεῖον δούλον» (Λουκ. ιζ' 10).

• Τὰ παράσημα δίνονται δυστυχῶς ἀφειδώλευτα καί **ἀδιάκριτα** ἀπ' τήν ἐκκλησιαστική ἐξουσία. Σταμάτησε ἡ Πολιτεία νά παρασημοφορῆ. Σοβαρεύτηκε στό σημεῖο αὐτό. Τή σκυτάλη τήν πῆρε ἡ ἐκκλησιαστική ἐξουσία.

• Συνεχῶς παρασημοφορεῖ. Κάποτε καί πρόσωπα **κοσμικά**, πού καμμιὰ σχέση δέν ἔχουν μέ τή χριστιανική πίστι καί τό ὀρθόδοξο ἦθος.

• Ἄς σοβαρευτοῦμε. Εἶναι πολύ **εὐτελές** τό «δόξαν παρ' ἀλλήλων λαμβάνοντες» (Ἰωάν. ε' 44).

Νέα ἔκδοσις

Ἐξώφυλλο

Σέ δεύτερη ἔκδοσι, πολύ ἀλλαγμένη ἀπ' τήν πρώτη, κυκλοφορεῖ τό βιβλίο τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη «**Σημεῖα θεοφανείας**».

Ὅμιλιες πάνω στίς **δεσποτικές γιορτές**: Χριστούγεννα - Περιτομή - Θεοφάνεια - Μεταμόρφωσις - Σταύρωσις - Ἀνάστασις - Ἀνάληψις - Πεντηχοστή. Περιλαμβάνει καί ἑγχρωμες εἰκόνες τῶν θεοφανικῶν γεγονότων.

Σελ. 378. Τιμᾶται 10 €. Παραγγελίες: Τηλ. 2103212713 & 2109765440.